

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW**

DIH-709-106(4)/16/JS

Warszawa, 19 stycznia 2017 r.

DECYZJA DIH-1/ 4 /2016

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2016 r. poz. 23, z późn. zm.), art. 1 ust. 3, art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2016 r. poz. 1059, z późn. zm.), art. 40a ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 21 grudnia 2000 r. o jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych (Dz. U. z 2016 r. poz. 1604 z późn. zm.), Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, po rozpatrzeniu odwołania przedsiębiorcy Andrzeja Witczaka prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą Witczak Andrzej P.W. „SOSPOL” w Sosnowcu od decyzji Śląskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w Katowicach z dnia 17 października 2016 r. (nr akt sprawy: HU.8361.100.2016/76DEC/16) w przedmiocie wymierzenia kary pieniężnej w wysokości 4 000 zł (słownie: cztery tysiące złotych 00/100), z tytułu wprowadzenia do obrotu artykułu rolno-spożywczego zafałszowanego, **utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.**

UZASADNIENIE

W dniach od 1 do 5 września 2016 r. inspektorzy reprezentujący Śląskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w Katowicach, zwanego dalej „*Śląskim WIIH*”, przeprowadzili kontrolę w Punkcie handlowym (hurtowni) mieszczącym się w Katowicach przy ul. Obroki 130, należącym do przedsiębiorcy Andrzeja Witczaka prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą Witczak Andrzej P.W. „SOSPOL” w Sosnowcu, zwanego dalej również „*stroną*”, m.in. w zakresie prawidłowości oznakowania ryb filetów rybnych w glazurze.

W toku kontroli ustalono, że kontrolowany przedsiębiorca wprowadził do obrotu jedną partię limandy żółtopłetwej w ilości 405 kg, w cenie zakupu 10,10 zł/kg o łącznej wartości 4 090,50 zł nabytej na podstawie faktury VAT nr 302/B/16 z 4 lipca 2016 r. od przedsiębiorcy „Bosman” Danuta Borner, Tomasz Borner, Artykuły Rybne i Spożywcze, zafałszowanej w

rozumieniu art. 3 pkt 10 lit. a i b ustawy z dnia 21 grudnia 2000 r. o jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych (Dz. U. z 2016 r. poz. 1604 z późn. zm.), zwanej dalej: „ustawą o jakości handlowej” z uwagi na oznakowanie jej w dokumentach handlowych i sprzedanie dwudziestu jeden odbiorcom jako „solę”, podczas gdy była to limanda żółtopłetwa. Zafałszowanie zostało stwierdzone na podstawie: oświadczenia kontrolowanego z 1 września 2016 r., w którym wyjaśnił, że w roku 2016 nie posiadał ryby o nazwie sola, a nabywaną limandę żółtopłetwą sprzedawał jako solę, ww. faktury zakupu oraz dowodów sprzedaży ujętych w zestawieniu stanowiącym załącznik 3 do Protokołu kontroli z 5 września 2016 r.

Przebieg kontroli udokumentowano w protokole kontroli z dnia 5 września 2016 r., nr akt HU.8361.100.2016.

Pismem z 16 września 2016 r. Śląski WIIH poinformował przedsiębiorcę Andrzeja Witczaka prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą Witczak Andrzej P.W. „SOSPOL” w Sosnowcu o wszczęciu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia kary pieniężnej określonej w art. 40a ust. 1 pkt 4 ustawy o jakości handlowej z tytułu wprowadzenia do obrotu jednej partii artykułu rolno-spożywczego zafałszowanego w rozumieniu art. 3 pkt 10 lit. a i b tej ustawy, z uwagi na oznakowanie jej w dokumentach handlowych i sprzedanie jako solę, podczas gdy była to limanda żółtopłetwa. Strona została poinformowana o przysługującym jej prawie do czynnego udziału w tym postępowaniu, z czego nie skorzystała.

W piśmie z 26 września 2016 r., na wezwanie Śląskiego WIIH, strona przekazała informację o wysokości przychodów i obrotów w ostatnim roku rozliczeniowym.

Po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego, decyzją z dnia 17 października 2016 r. (nr akt: HU.8361.100.2016/76DEC/16), Śląski WIIH wymierzył stronie karę pieniężną w wysokości 4 000 zł (słownie: cztery tysiące złotych) z tytułu wprowadzenia do obrotu jednej partii ww. artykułu zafałszowanego.

Pismem z 10 listopada 2016 r., strona złożyła odwołanie do Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, zwanego dalej również „Prezesem UOKiK”, wnosząc o uchylenie decyzji w całości i obniżenie wysokości kary pieniężnej do kwoty 1 000 zł.

W uzasadnieniu do odwołania strona wskazała, że nie kwestionuje ustaleń faktycznych dokonanych przez organ pierwszej instancji, a jedynie wysokość kary oraz zakres naruszenia przepisów ustawy który określono jako „wysoki”. Strona zarzuciła Śląskiemu WIIH naruszenie art. 40a ust. 5 ustawy o jakości handlowej, poprzez jego niewłaściwe zastosowanie, a także brak przesłanek do uznania istotnego naruszenia interesu konsumentów stanowiącego warunek zakwalifikowania nieprawidłowości jako zafałszowanie

i w konsekwencji nałożenie kary rażąco wygórowanej w stosunku do zrzucanego czynu i niewspółmiernej do stopnia naruszenia przepisów ww. ustawy.

Pismem z 24 listopada 2016 r., Prezes UOKiK poinformował przedsiębiorcę Andrzeja Witczaka prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą Witczak Andrzej P.W. „SOSPOL” w Sosnowcu, że przed wydaniem rozstrzygnięcia kończącego postępowanie w sprawie, stronie biorącej udział w postępowaniu administracyjnym przysługuje na podstawie art. 10 Kpa prawo do zapoznania się z aktami sprawy, a także wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań. Strona nie skorzystała z tych praw.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 17 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 178/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2002 r. ustanawiającego ogólne zasady i wymagania prawa żywnościowego, powołującego Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności oraz ustanawiającego procedury w zakresie bezpieczeństwa żywności (Dz. U. L UE 31 z 01.02.2002, s. 1 z późn. zm.), zwanego dalej „rozporządzeniem 178/2002”, podmioty działające na rynku spożywczym i pasz zapewniają, na wszystkich etapach produkcji, przetwarzania i dystrybucji w przedsiębiorstwach będących pod ich kontrolą, zgodność tej żywności z wymogami prawa żywnościowego właściwymi dla ich działalności i kontrolowanie przestrzegania tych wymogów.

Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1169/2011 z dnia 25 października 2011 r. w sprawie przekazywania konsumentom informacji na temat żywności, zmiany rozporządzeń Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1924/2006 i (WE) nr 1925/2006 oraz uchylenia dyrektywy Komisji 87/250/EWG, dyrektywy Rady 90/496/EWG, dyrektywy Komisji 1999/10/WE, dyrektywy 2000/13/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, dyrektywy Komisji 2002/67/WE i 2008/5/WE oraz rozporządzenia Komisji (WE) nr 608/2004 (Dz. U. UE L 304 z 22.11.2011 r., s. 18, z późn. zm.), zwanego dalej „rozporządzeniem 1169/2011” w art. 8 doprecyzowało zasady odpowiedzialności podmiotów za informację o żywności. Podmiotem działającym na rynku spożywczym odpowiedzialnym za informację na temat żywności jest podmiot, pod którego nazwą lub firmą jest wprowadzany na rynek dany środek spożywczy lub – jeżeli ten podmiot nie prowadzi działalności w Unii – importer danego środka na rynek Unii (art. 8 ust. 1 tego rozporządzenia). Podmiot odpowiedzialny za informację na temat żywności zapewnia obecność i rzetelność informacji zgodnie z mającym zastosowanie prawem dotyczącym informacji na temat żywności oraz z wymogami odpowiednich przepisów krajowych (art. 8 ust. 2 rozporządzenia). Podmioty działające na rynku spożywczym w przedsiębiorstwach pozostających pod ich kontrolą nie mogą modyfikować informacji towarzyszących środkowi

spożywcemu, jeżeli taka modyfikacja wprowadzałaby w błąd konsumenta finalnego lub w inny sposób zmniejszała poziom ochrony konsumentów i możliwości dokonywania świadomego wyboru przez konsumenta finalnego. Podmioty działające na rynku spożywczym są odpowiedzialne za wszelkie zmiany, których dokonują w informacjach na temat żywności towarzyszących środkowi spożywcemu (art. 8 ust. 4 ww. rozporządzenia).

Jak stanowi art. 8 ust. 5 ww. rozporządzenia, bez uszczerbku dla ust. 2-4 podmioty działające na rynku spożywczym zapewniają przestrzeganie w przedsiębiorstwach pozostających pod ich kontrolą wymogów prawa dotyczącego informacji na temat żywności i odpowiednich przepisów krajowych mających znaczenie dla ich działalności i upewniają się, że wymogi te są spełnione.

W myśl art. 17 ust. 1 rozporządzenia 1169/2011, nazwa środka spożywczego jest to nazwa przewidziana w przepisach (tj. w przepisach unijnych, a przy ich braku – w przepisach krajowych, stosownie do art. 2 ust. 2 lit. n). Z art. 37 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1379/2013 z dnia 11 grudnia 2013 r. w sprawie wspólnej organizacji rynków produktów rybołówstwa i akwakultury, zmieniającego rozporządzenia Rady (WE) nr 1184/2006 i (WE) nr 1224/2009 oraz uchylającego rozporządzenie Rady (WE) nr 104/2000 (Dz. U. UE L 354 z 28.12.2013 s.1 z późn. zm.), zwanego dalej „rozporządzeniem 1379/2013”, wynika że państwa członkowskie sporządzają i publikują wykaz oznaczeń handlowych zaakceptowanych na ich terytorium wraz z ich nazwami systematycznymi. W Polsce został on wprowadzony na mocy art. 7 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 5 grudnia 2008 r. o organizacji rynku rybnego (Dz. U. z 2013 r. poz. 1389 z późn. zm.), zwanej dalej „ustawą o organizacji rynku rybnego”. Dodać należy, że w wykazie oznaczeń handlowych gatunków ryb oraz wodnych bezkręgowców wprowadzanych do obrotu na rynek polski, o którym mowa w ww. przepisach, opublikowanym w formie wykazu na stronie internetowej Ministerstwa Gospodarki Morskiej i Żeglugi Śródlądowej (w zakładce: *Rybołówstwo/Rynek: przetwórstwo; rybne; dostęp: 12 stycznia 2017 r.*), pod nr 210 sola zwyczajna (*Solea vulgaris*) i pod nr 211 Sole (*Solea spp.*) oraz wymieniona pod nr 95 limanda żółtopłetwa (*Limanda aspera*) to zupełnie różne gatunki ryb.

Według art. 7 ust. 1 lit. a rozporządzenia 1169/2011, informacje na temat żywności nie mogą wprowadzać w błąd, w szczególności co do właściwości środka spożywczego, a w szczególności co do jego charakteru, tożsamości, właściwości, składu, ilości, trwałości, kraju lub miejsca pochodzenia, metod wytwarzania lub produkcji.

Zgodnie z art. 4 ust. 1 ustawy o jakości handlowej, wprowadzane do obrotu artykuły rolno-spożywcze powinny spełniać wymagania w zakresie jakości handlowej, jeżeli w przepisach o jakości handlowej zostały określone takie wymagania oraz dodatkowe wymagania dotyczące tych artykułów, jeżeli ich spełnienie zostało zadeklarowane przez producenta. Definicja jakości handlowej zawarta w art. 3 pkt 5 ustawy o jakości handlowej

obejmuje cechy artykułu rolno-spożywczego w zakresie technologii produkcji, wielkości lub masy oraz wymagania wynikające ze sposobu produkcji, opakowania, prezentacji i oznakowania artykułów rolno-spożywczych, nieobjęte wymaganiami sanitarnymi, weterynaryjnymi lub fitosanitarnymi.

W myśl przepisów art. 2 ust. 1 lit. j rozporządzenia 1169/2011 etykietowanie oznacza wszelkie napisy, dane szczegółowe, znaki handlowe, nazwy marek, ilustracje lub symbole odnoszące się do danego środka spożywczego i umieszczone na wszelkiego rodzaju opakowaniu, dokumencie, ulotce, etykiecie, opasce lub pierścieniu towarzyszącym takiej żywności lub odnoszącym się do niej.

Artykuł rolno-spożywczy zafałszowany, w myśl art. 3 pkt 10 ustawy o jakości handlowej, to produkt, którego skład jest niezgodny z przepisami dotyczącymi jakości handlowej poszczególnych artykułów rolno-spożywczych, albo produkt, w którym zostały wprowadzone zmiany, w tym zmiany dotyczące oznakowania, mające na celu ukrycie jego rzeczywistego składu lub innych właściwości, jeżeli niezgodności te lub zmiany w istotny sposób naruszają interesy konsumentów finalnych, w szczególności jeżeli:

- a) dokonano zabiegów, które zmieniły lub ukryły jego rzeczywisty skład lub nadały mu wygląd produktu zgodnego z przepisami dotyczącymi jakości handlowej,
- b) w oznakowaniu podano nazwę niezgodną z przepisami dotyczącymi jakości handlowej poszczególnych artykułów rolno-spożywczych albo niezgodną z prawdą (...).

W myśl art. 40a ust. 1 pkt 4 ustawy o jakości handlowej, każdy, kto wprowadza do obrotu artykuły rolno-spożywcze zafałszowane, podlega karze pieniężnej w wysokości nie wyższej niż 10% przychodu osiągniętego w roku rozliczeniowym poprzedzającym rok nałożenia kary, nie niższej jednak niż 1.000 zł. Ustalając wysokość kary pieniężnej, zgodnie z art. 40a ust. 5 tej ustawy, wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej uwzględnia: stopień szkodliwości czynu, zakres naruszenia, dotychczasową działalność podmiotu działającego na rynku artykułów rolno-spożywczych i wielkość jego obrotów oraz przychodu, a także wartość kontrolowanych artykułów rolno-spożywczych.

W niniejszej sprawie, w wyniku kontroli działalności przedsiębiorcy Andrzeja Witczaka prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą Witczak Andrzej P.W. „SOSPOL” w Sosnowcu, Śląski WIIH ustalił, że ww. podmiot wprowadził do obrotu jedną partię limandy żółtopłetwej w ilości 405 kg, w cenie zakupu 10,10 zł/kg o łącznej wartości 4 090,50 zł, zafałszowanej w rozumieniu art. 3 pkt 10 lit. a i b ustawy o jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych z uwagi na oznakowanie jej w dokumentach handlowych i sprzedanie dwudziestu jeden odbiorcom pod nazwą „sola”, podczas gdy była to limanda żółtopłetwa. Z tytułu wprowadzenia do obrotu artykułu rolno-spożywczego zafałszowanego,

na podstawie art. 40a ust. 1 pkt 4 ustawy o jakości handlowej, organ pierwszej instancji wymierzył ww. przedsiębiorcy karę pieniężną w kwocie 4 000 zł.

W odwołaniu strona nie zakwestionowała ustaleń faktycznych poczynionych przez organ w toku postępowania, a jedynie wysokość nałożonej kary zarzucając przy tym naruszenie art. 40a ust. 5 ustawy o jakości handlowej, a także poddając w wątpliwość naruszenie interesów konsumentów w sposób istotny co jest warunkiem niezbędnym do uznania środka spożywczego za zafałszowany. Strona podkreśliła, że w przypadku niespełnienia tego warunku stwierdzona nieprawidłowość produktu mogłaby być rozpatrywana jako wprowadzenie w błąd. W opinii strony wymierzona kara w wysokości 4 000 zł stanowi 97,8% wartości sprzedanej partii (4 090,50 zł), natomiast przychód (marża) ze sprzedaży tej partii towaru wynosi zaledwie 409,05 zł, co jest niewspółmierne w stosunku do wymierzonej kary. W związku z powyższym strona zauważyła, że wymierzona kara jest rażąco wygórowana i niezasadna z uwagi na to, iż każda sprawa jest inna i powinna być rozpatrywana indywidualnie, a na wysokość kary powinny mieć wpływ stwierdzone nieprawidłowości i ocena stopnia szkodliwości czynu, stopnia zawinienia (w kwestii stopnia zawinienia czyn powinien być określony jako niedbalstwo), zakresu naruszenia, dotychczasowej działalności podmiotu itp. Jeszcze raz podkreśliła, że wprowadzenie od obrotu zafałszowanej partii towaru nie było celowe i umyślne.

Odnosząc się do zarzutu strony w kwestii zbyt wygórowanej wysokości nałożonej kary organ drugiej instancji stwierdził, że odpowiada ona kryteriom określonym w art. 40a ust. 1 pkt 4 oraz przesłankom wynikającym z art. 40a ust. 5 ustawy o jakości handlowej. Według przekazanego w dniu 26 września 2016 r. zeznania podatkowego strony w ostatnim roku obrotowym jej przychód wyniósł 5 020 172,02 zł. Zatem maksymalna kara wobec odwołującej się strony, zgodnie z art. 40a ust. 1 pkt 4 ww. ustawy, mogła wynieść 502 017,20 zł (10 % kwoty 5 020 172,02 zł). W tym świetle trudno wymierzoną karę w wysokości 4 000 zł uznać za niewspółmierną lub zbyt wysoką. Zdaniem Prezesa UOKiK, kara pieniężna dla strony nie mogła być również minimalna (1 000 zł), o co wnioskowała strona w odwołaniu, ponieważ zafałszowanie dotyczyło sprzedaży produktu dwudziestu jeden sprzedawcom detalicznym w łącznej ilości 405 kg, a przedsiębiorca Andrzej Witczak prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą Witczak Andrzej P.W. „SOSPOL” w Sosnowcu w sposób rażący nie dopełnił swoich obowiązków wynikających z przepisów prawa żywnościowego. Prezes UOKiK nie podziela argumentu strony, iż stwierdzona nieprawidłowość nie naruszała w sposób istotny interesów konsumentów. Wskazać należy, że to strona zmieniła rzeczywistą nazwę ryby w dokumentacji towarzyszącej z limandy żółtopłetwej na solę, która jest rybą występującą rzadko w ofercie handlowej i jest zupełnie innym gatunkiem niż limanda żółtopłetwa. Jest także rybą, co jest powszechnie wiadomym, znacznie droższą niż przedmiotowa limanda. Strona sprzedała dwudziestu jeden odbiorcom

405 kg ryby o wartości 4 090,5 zł pod zmienioną nazwą, a zatem to jednoznacznie wskazuje na potencjalnie istotne naruszenie konsumentów.

Ustosunkowując się do dalszej argumentacji strony Prezes UOKiK wskazuje, że ustawa o jakości handlowej w art. 40a ust. 1 pkt 4 wprowadza mechanizm polegający na tym, że każdy, w stosunku do kogo zostanie ustalone, że wprowadził do obrotu (niezależnie czy świadomie czy nieświadomie) produkt zafałszowany w rozumieniu art. 3 pkt 10 ustawy o jakości handlowej, podlega karze pieniężnej określonej w tym przepisie. Odpowiedzialność określona w tym przepisie ma charakter obiektywny i automatyczny, a przesłanką jej przyjęcia jest tylko fakt wprowadzenia do obrotu. Nie ma przy tym znaczenia przyczyna i powód dokonania zafałszowania ani to na którym etapie dystrybucji do niego doszło.

Z tych względów nie mogą odnieść zamierzonego skutku wywody strony mające wskazywać na brak celowego i umyślnego zamiaru wprowadzania do obrotu zafałszowanego środka spożywczego, gdyż organ w toku postępowania nie bada intencji, zamiaru czy stopnia umyślności po stronie podmiotu wprowadzającego do obrotu zafałszowany produkt, ponieważ nałożenie kary jest niezależne od tych okoliczności. Tym bardziej niewiedza w zakresie prawidłowego oznakowania produktów nie może usprawiedliwiać takiego faktu. Obowiązkiem przedsiębiorcy podejmującego działalność gospodarczą w danej branży jest zaznajomienie się z przepisami prawa dotyczącymi tej działalności i ich przestrzeganie.

O wysokości wymierzonej sankcji na podstawie art. 40a ust. 1 pkt 4 ustawy o jakości handlowej decyduje łączna ocena przesłanek zawarta w art. 40a ust. 5 ww. ustawy. Korzyść majątkowa nie jest brana pod uwagę w przypadku kar za zafałszowane (por. 40a ust. 1 pkt 4 ww. ustawy), a jedynie w przypadku wprowadzenia do obrotu artykułów rolno-spożywczych o niewłaściwej jakości handlowej bez znamion zafałszowania (por. 40a ust. 1 pkt 3 ww. ustawy).

Niemniej jednak, chociaż nie dotyczy to niniejszej sprawy, Prezes UOKiK wyjaśnia, że korzyścią majątkową jest wartość wprowadzonych do obrotu (sprzedanych) produktów z naruszeniem przepisów, którą wyznacza cena pobierana od kontrahentów (stosowana w obrocie). Ustawodawca miał więc na uwadze wartość rynkową środka spożywczego, a nie kategorię księgową (finansową), jaką jest zysk czy dochód będący kategorią podatkową. Uwzględnienie w procesie wymierzania kary kosztów, które przedsiębiorca poniósł znacząco skomplikowałoby i wydłużyło całą procedurę, zmniejszając w konsekwencji skuteczność nakładanych kar. Poza tym, aby kara była odstraszająca jej wysokość musi być dotkliwa dla przedsiębiorcy. Uwzględnienie kosztów poniesionych przez przedsiębiorcę spowodowałoby tylko utratę przez niego zysku. W takiej sytuacji trudno byłoby przypisać karze walor odstraszającej.

Słuszność powyższego stanowiska znajduje potwierdzenie w dotychczasowym orzecznictwie sądów administracyjnych (np. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 23 maja 2012 r., sygn. II GSK 684/11, LEX nr 1219049 i wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 28 lipca 2010 r., sygn. VI SA/Wa 769/10). Z opisanych wyżej względów gdyby uznać, że nie doszło do zafałszowania a jedynie naruszenia przepisów o jakości handlowej i kara byłaby wymierzona na podstawie art. 40a ust. 1 pkt 3 wówczas wartość zakwestionowanych w toku kontroli jednej partii limandy żółtopłetwej w ilości 405 kg, tj. kwota 4 090,50 zł byłaby korzyścią majątkową, a nie zysk z jej sprzedaży.

Kara nałożona na podmiot musi spełniać funkcję prewencyjną, tj. być ostrzeżeniem dla przedsiębiorcy, mającym na celu niedopuszczenie do powstania nieprawidłowości w przyszłości. Nałożona sankcja powinna spełniać także funkcję represyjną, czyli stanowić poważną dolegliwość, jednakże nie eliminować przedsiębiorcy z obrotu gospodarczego. Dodać należy, że celem prawa żywnościowego, zgodnie z art. 8 rozporządzenia 178/2002, jest ochrona interesów konsumentów dlatego jego przestrzeganie powinno stanowić podstawę dokonywania przez konsumentów świadomego wyboru związanego ze spożywaną przez nich żywnością. Żywność wprowadzona do obrotu powinna odpowiadać wymogom w zakresie jakości, co wynika z art. 4 ustawy o jakości handlowej.

Nie zasługują również na uwzględnienie argumenty prezentowane w odwołaniu, że każda sprawa jest inna i powinna być rozpatrywana indywidualnie. Zdaniem Prezesa UOKiK, w niniejszej sprawie organ pierwszej instancji, zgodnie z przepisami ustawy o jakości handlowej prawidłowo rozpatrzył i ocenił wszystkie przesłanki wpływające na wysokość kary. W szczególności ustalony stan faktyczny nie dawał podstawy do uznania niskiego stopnia szkodliwości czynu jak sugerowała to strona w odwołaniu oraz niewielkiego zakresu naruszenia. W ocenie Prezesa UOKiK wprowadzenie do obrotu produktu zafałszowanego poprzez przekazanie go dwudziestu jeden sprzedawcom detalicznym w łącznej ilości 405 kg należało uznać jako wysoki stopień szkodliwości czynu oraz wysoki zakres naruszenia w przypadku, kiedy na fakturze zakupowej nr 302/B/16 z 4 lipca 2016 r. widniała prawidłowa, zgodna z przepisami nazwa - czego dowodzi materiał dowodowy zgromadzony przez Śląskiego WIIH.

Strona, zgodnie z cytowanymi wyżej regulacjami art. 17 ust. 1 rozporządzenia 178/2002 i art. 8 ust. 1, 2, 4, 5 rozporządzenia 1169/2011 (por. str. 4 niniejszej decyzji), była odpowiedzialna za zapewnienie zgodności sprzedawanych produktów z przepisami prawa żywnościowego i nie mogła zmieniać informacji na temat żywności w sposób wprowadzający w błąd konsumenta finalnego. Zakaz ten wynika wprost z art. 8 ust. 4 rozporządzenia 1169/2011. W tym kontekście wyjaśnienia strony, iż zmiana nazwy sprzedawanej ryby nastąpiła w wyniku nieumyślnego błędu i nieznamomości przepisów, nie zasługują na uwzględnienie, a wręcz świadczą na niekorzyść strony. Na stronie bowiem spoczywała

odpowiedzialność za prawidłowe nazewnictwo ryb, tak aby nazwa sola i limanda żółtopłetwa nie były ze sobą mylone.

Niewątpliwie zatem produkt wprowadzany do obrotu przez stronę, określony w fakturze sprzedaży jako sola, a będący w rzeczywistości limandą żółtopłetwą, stanowił produkt zafałszowany w rozumieniu art. 3 pkt 10 lit. a i b ustawy o jakości handlowej.

Organ drugiej instancji stwierdził następnie, że podniesiona w odwołaniu okoliczność, że strona nie była karana w przeszłości, została już prawidłowo uwzględniona w decyzji organu pierwszej instancji w związku z przesłanką dotychczasowej działalności strony, zgodnie z art. 40a ust. 5 ustawy o jakości handlowej.

Kolejna wskazana przez stronę okoliczność, że w chwili obecnej nie stać jej na zapłacenie takiej kwoty z uwagi na poniesione wydatki (inwestycje w prowadzoną działalność gospodarczą) również nie mogła, zdaniem Prezesa UOKiK, stanowić podstawy dla decyzji o obniżeniu tej kary. W myśl art. 40a ust. 5 ustawy o jakości handlowej na wysokość kary pieniężnej wpływają: stopień szkodliwości czynu, zakres naruszenia, dotychczasową działalność podmiotu działającego na rynku artykułów rolno-spożywczych i wielkość jego obrotów oraz przychodu, a także wartość kontrolowanych artykułów rolno-spożywczych. Przepis ten nie nakazuje organowi przy wymierzaniu kary pieniężnej brania pod uwagę finansowej kondycji przedsiębiorstwa. Przesłanki te mogą zostać uwzględnione dopiero wtedy, gdy decyzja o wymierzeniu kary pieniężnej stanie się ostateczna, w postępowaniu prowadzonym na podstawie art. 67a § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2015 r. poz. 613, z późn. zm.). W myśl tego przepisu, wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej, na wniosek strony w przypadkach uzasadnionych ważnym interesem strony lub interesem publicznym, może:

- 1) odroczyć termin płatności podatku (kary) lub rozłożyć zapłatę podatku na raty,
- 2) odroczyć lub rozłożyć na raty zapłatę zaległości podatkowej wraz z odsetkami za zwłokę lub odsetki określone w decyzji,
- 3) umorzyć w całości lub w części zaległości podatkowe, odsetki za zwłokę lub opłatę prolongacyjną.

Zgodnie z art. 40a ust. 6 i 7 ustawy o jakości handlowej, karę pieniężną, o której mowa w sentencji decyzji, stanowiącą dochód budżetu państwa, należy wpłacić na rachunek bankowy Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej w Katowicach, w terminie 30 dni od dnia, w którym decyzja o wymierzeniu kary stanie się ostateczna.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, zgodnie z art. 5 ust. 2 ustawy o Inspekcji Handlowej, jest organem wyższego stopnia w stosunku do wojewódzkich inspektorów Inspekcji Handlowej. Zatem, w myśl art. 127 § 2 Kpa w związku z art. 1 ust. 3

ustawy o Inspekcji Handlowej, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów jest organem właściwym do rozpatrzenia wniesionego odwołania.

Zgodnie z art. 138 § 1 pkt 1 Kpa, organ odwoławczy wydaje decyzję, w której utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.

Biorąc powyższe pod uwagę, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów orzekł, jak w sentencji.

Niniejsza decyzja jest ostateczna w trybie postępowania administracyjnego.

Pouczenie

Zgodnie z art. 52 § 1, art. 53 § 1, art. 54 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2016 r. poz. 718, z późn. zm.) od niniejszej decyzji przysługuje skarga wnoszona do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie w terminie 30 dni od dnia doręczenia decyzji, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów.

Do należności pieniężnych nie uiszczonych w terminie stosuje się przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2015 r. poz. 613, z późn. zm.).

z up. PREZESA
URZĘDU OCHRONY KONKURENCJI I KONSUMENTÓW
ZASTĘPCA DYREKTORA
Departamentu Inspekcji Handlowej
Dariusz Łomowski

Otrzymują:

1. Andrzej Witczak
prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą
Witczak Andrzej P.W. „Sospol”
ul. Kalinowa 127/12
41-208 Sosnowiec
2. Śląski Wojewódzki Inspektor
Inspekcji Handlowej w Katowicach
3. a/a